

Arrest

nr. 347 246 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
 Amerikalei 122/14
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 24 november 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) en van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van humanitaire visa type D (artikel 9).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2025 met referentienummer 133939.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 31 januari 2025 aanvragen in voor via type D (gezinshereniging) via de Belgische vertegenwoordiging in Islamabad (Pakistan) in functie van hun zoon H. M. I., die op 25 januari 2024 in België als vluchteling werd erkend.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 23 oktober 2025 beslissingen waarbij de visa type D (gezinshereniging) werden geweigerd. Verzoekers werden hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormen de eerste en tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekers, die telkens op grond van dezelfde motieven werden genomen en die luiden als volgt:

“(…)

Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1er, al.1,7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor H.(...) A.(...) H.(...) geboren op (...) van Afghaanse nationaliteit, samen met de vermoedelijke echtgenoot en kinderen, ten einde de vermoedelijke zoon, H.(...) M.(...) I.(...) (...) van Afghaanse herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat artikel 10, §1, al. 1, 7° van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45. Overwegende dat in huidig geval betrokkene op 13/07/2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende waarbij hij stelde geboren te zijn op 24/04/2006.

Overwegende dat de gezinshereniger kort na het ontvangen van zijn status (25/01/2024) internationale bescherming meerderjarig is geworden (24/04/2024).

Overwegende dat de visumaanvraag niet binnen de drie maanden na het bereiken van de meerderjarigheid werd ingediend, noch een voldoende aannemelijke verklaring voor de laattijdige indiening werd gegeven.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §1, al. 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

“(…)”

1.3. Verzoekers dienden eveneens op 31 januari 2025 via de Belgische vertegenwoordiging in Islamabad (Pakistan) aanvragen in voor humanitaire visa in hoofde van hun twee minderjarige kinderen om hun in België erkende broer te vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 23 oktober 2025 beslissingen tot weigering van de humanitaire visa, die in hoofde van de minderjarige kinderen werden genomen. Verzoekers werden hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen ten aanzien van de minderjarige kinderen, die luiden als volgt:

De derde bestreden beslissing, ten aanzien van H. H. O.:

“(…)”

Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor H.(...) H.(...) O.(...) geboren op (...) van Afghaanse nationaliteit, samen met de vermoedelijke ouders en siblings, ten einde de vermoedelijke broer, H.(...) M.(...) I.(...) (...) van Afghaanse herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat de visumaanvraag van de vermoedelijke ouders van betrokkene werd ingediend onder de bepalingen van art. 10, §1er, al.1,7° van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag werd geweigerd.

Overwegende dat hierdoor de basis voor de betreffende gezinsherenigingsaanvraag niet langer aanwezig is. Overwegende dat betrokkene geen zelfstandige motivatie of enige aanvullende verantwoording heeft gegeven waarom zijn aanvraag voor gezinshereniging met zijn vermoedelijke broer in België op basis van artikel 9,13 zou moeten worden toegestaan.

Overwegende dat uitsluitend het feit dat de vermoedelijke broer in België verblijft, zonder bijkomende context, geen juridische basis biedt om de voorwaarden van artikel 9,13 in te vullen. Gelet op bovenstaande, wordt de visumaanvraag geweigerd. (...)

De vierde bestreden beslissing, ten aanzien van H. A. T.:

(...)

Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor H.(...) H.(...) O.(...) (sic) geboren op 23/12/2010 van Afghaanse nationaliteit, samen met de vermoedelijke ouders en siblings, ten einde de vermoedelijke broer, H.(...) A.(...) T.(...) (sic) (...) van Afghaanse herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat de visumaanvraag van de vermoedelijke ouders van betrokkene werd ingediend onder de bepalingen van art. 10, §1er, al.1,7° van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag werd geweigerd. Overwegende dat hierdoor de basis voor de betreffende gezinsherenigingsaanvraag niet langer aanwezig is. Overwegende dat betrokkene geen zelfstandige motivatie of enige aanvullende verantwoording heeft gegeven waarom zijn aanvraag voor gezinshereniging met zijn vermoedelijke broer in België op basis van artikel 9,13 zou moeten worden toegestaan.

Overwegende dat uitsluitend het feit dat de vermoedelijke broer in België verblijft, zonder bijkomende context, geen juridische basis biedt om de voorwaarden van artikel 9,13 in te vullen. Gelet op bovenstaande, wordt de visumaanvraag geweigerd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

(...)

De DVZ zou immers de bewijslast van de aanvrager verzwaren door te vereisen dat deze overmacht moet bewijzen. Bovendien hanteert het Hof Van Justitie in voormeld arrest nr. C380/17 minder verregaande terminologie dan “overmacht”. Daarin is er sprake van “bijzondere omstandigheden” en “verschoonbare omstandigheden”.

Bovendien dient de gemachtigde rekening te houden met algemeen gekende feiten, zoals bijvoorbeeld de impact van de opeenvolgende opflakkingen van de Covid-19-pandemie, een aanhoudend conflict, de moeilijke reisweg tot aan het visumcentrum/ambassade, ... en moet zij nagaan of een laattijdige indiening van een verblijfsaanvraag mogelijk daaraan te wijten kan zijn.

In arrest nr. 242.087 van 12 oktober 2020 achtte de Raad het zorgvuldigheidbeginsel geschonden omdat DVZ de bijzondere omstandigheden en verschoonbaarheid niet uit eigen beweging onderzocht had. In casu was het Maison Schengen te Congo gedurende lange tijd gesloten, en kon de verzoeker pas na één jaar een afspraak bemachtigen in het bevoegde visum application centre.

Ten overvloede bevat het visumaanvraagformulier zelfs geen mogelijkheid om objectieve verschoningsgronden voor de laattijdige indiening van een verblijfsaanvraag in te vullen.

Verzoekers werden evenmin uitgenodigd om hieromtrent standpunt in te nemen voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Verzoekers wijzen ter zake op de volgende rechtspraak van de Raad:

- RvV nr. 210.900 van 12 oktober 2018
- RvV nr. 242.087 van 12 oktober 2020
- RvV nr. 256.594 van 16 juni 2021
- RvV nr. 256.559 van 16 juni 2021
- RvV nr. 263.741 van 16 november 2021
- RvV nr. 334.920 van 24 oktober 2025

Tweede onderdeel,

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde verzoekers heeft bevraagd over de reden waarom hun verblijfsaanvraag later dan drie maanden/één jaar na de erkenningsbeslissing van hun zoon/broer werd ingediend.

Er werd op geen enkel moment rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoekers zich bevinden.

Omwille van deze nalatigheid an sich, zou de bestreden beslissingen reeds vernietigd moeten worden.

Ten overvloede verwijzen verzoekers naar het uitgebreid begeleidend schrijven opgesteld door hun raadsman waarin de situatie van overmacht uitdrukkelijk werd toegelicht.

Op geen enkele manier wordt ook hier rekening mee gehouden.

Met betrekking tot de overmacht en de laattijdige indiending werd in het begeleidend schrijven volgende gesteld:

“Toen M.(...) werd erkend als vluchteling, heeft hij direct hulp gevraagd bij de procedure gezinshereniging.

Eerst vroeg hij aan de assistent van het opvangcentrum in Aarlen om hulp, die dan vervolgens de advocaat van M.(...) contacteerde (stuk 2). Deze advocaat stelde dat hij niet kon helpen en verwees M. door naar Caritas. Toen hij naar een lokaal opvanginitiatief (LOI) verhuisde, zeiden ze hem daar dat Caritas niet geschikt was voor M.(...). Het LOI verwees M.(...) hierna door naar CeRAIC (mevrouw C.(...)), al werd M.(...) ook door haar niet verder geholpen. Via CeRAIC werd M. foutief geadviseerd om op de paspoorten te wachten, hetgeen geen vereiste is en wat M. veel tijd heeft gekost.

Uiteindelijk kwam M.(...) bij het CAW in Antwerpen terecht, waar te weten kwam dat hij nooit voldoende was ingelicht over de korte termijnen waarover hij beschikte. Het CeRAIC heeft hieromtrent ook een attest opgemaakt (stuk 3). Verder voegt M.(...) de relevante mailberichten over zijn initiatiefpogingen (stuk 4).

M.(...) was net erkend en nog minderjarig, waardoor dit voor hem een administratief kluwen was. Ondanks zijn veelvoudige inspanningen, lukte het hem niet op de zeer korte termijn van drie maanden de aanvraag te vervolledigen. M. legt omtrent zijn inspanningen een aantal mails voor (stuk 2).

Dit is echter niet de enige bijzondere omstandigheid die de tijdige aanvraag van de gezinshereniging heeft belet.

Het paspoortkantoor in Kabul was gedurende lange tijd gesloten. Voor verzoekers was het dan ook bijzonder moeilijk om paspoorten te verkrijgen. De paspoortdiensten in Kabul waren in augustus weken gesloten, waardoor de ouders buiten hun wil geblokkeerd om waren in hun procedureverloop. M.(...) bracht hier mevrouw C.(...) van CeRAIC van op de hoogte (stuk 5).

Toen verzoekers in augustus aan het wachten waren op de heropening van de paspoortdiensten in Kabul, werd de vader ontvoerd door de taliban. De vader werd meer dan een maand gevangengehouden. Dit had onomstotelijk een grote impact op de procedure gezinshereniging en maakt onbetwistbaar een overmachtsfactor uit.

Ondanks de vele inspanningen van zowel verzoekers als van M.(...), verstreek de (zeer korte) termijn van 3 maanden. Gezien het verstrijken van deze termijn de oorzaak is van factoren buiten de wil of macht van verzoekers en M.(...) en dit hen aldus niet toegerekend kan worden, beroepen zij zich op overmacht om toch gebruik te kunnen maken van deze procedure.”

Verwerende partij heeft op geen enkel moment rekening gehouden met deze informatie.

Bovendien wensen verzoekers erop te wijzen dat zij wel degelijk binnen de 12 maanden na de erkenning van de referentiepersoon een aanvraag indienden.

Gezien het beleid van verwerende partij ingaat tegen de heersende rechtspraak van zowel het Hof van Justitie alsook de Raad van State.

Er kan dan ook onmogelijk worden gesteld dat de aanvragen laattijdig werden ingediend.

De beslissing is dan ook uitermate gebrekkig gemotiveerd alsook is er een duidelijke schending van de zorgvuldigheidsplicht.

(...)”

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een begeleidend schrijven van hun raadsvrouw opgesteld op 24 januari 2025 gericht aan de ambassade in Islamabad met bijhorende stukken (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 31 januari 2025, vanuit Islamabad (Pakistan), gezinsherenigingsaanvragen indienden om hun zoon, die in België als vluchteling werd erkend, te vervoegen. Tegelijkertijd vroegen zij voor hun twee overige minderjarige kinderen H. H. O. en H. A. T. humanitaire visa aan om hun broer te vervoegen in België.

2.4. Het door verzoekers in eigen naam beoogde recht op gezinshereniging kadert binnen het door hen geschonden geachte artikel 10 van de vreemdelingenwet. Zoals uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissingen, worden de visumaanvragen *in casu* “onderzocht overeenkomstig artikel 10, (...) zoals

geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.” De relevante bepalingen van artikel 10 van de vreemdelingenwet luiden op dat moment als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.”

2.5. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de zoon van verzoekers, thans de referentiepersoon, op 13 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende en op 25 januari 2024 als vluchteling werd erkend. De referentiepersoon werd op 24 april 2024 meerderjarig. De aanvragen tot gezinshereniging overeenkomstig het hierboven geciteerde artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet moesten in beginsel ingediend worden binnen drie maanden na de beslissing tot het verlenen van de vluchtelingenstatus of de beslissing tot toelating tot verblijf. De visumaanvragen werden echter pas in op 31 januari 2025 in Islamabad ingediend, dus na het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de in het wetsartikel bedoelde beslissingen.

2.6. In de bestreden beslissingen stelt de gemachtigde van de minister vast dat de gezinshereniger kort na het ontvangen van zijn status meerderjarig is geworden en dat “de visumaanvraag niet binnen de drie maanden na het bereiken van de meerderjarigheid werd ingediend”. Dit staat op zich niet ter discussie.

2.7. Wat in casu wél ter discussie staat, is de vraag of “(d)e minister of zijn gemachtigde (...) bij de beoordeling van de (...) termijn van drie maanden” voldoende rekening heeft gehouden “met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken”.

2.8. In de bestreden beslissing beperkt de gemachtigde van de minister zich tot volgende overweging: “Overwegende dat de visumaanvraag niet binnen de drie maanden na het bereiken van de meerderjarigheid werd ingediend, noch een voldoende aannemelijke verklaring voor de laattijdige indiening werd gegeven”. Verzoekers verwijzen in hun middel onder andere naar een begeleidend schrijven van 24 januari 2025, dat onder andere bij de visumaanvragen van de minderjarige kinderen werd gevoegd en dat zij thans ook als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlage 2):

“(…)

1. Voorafgaandelijk

a. Administratieve belemmeringen in Afghanistan

Verzoekers wensen voorafgaandelijk uw aandacht te vestigen op het feit dat het op heden zeer moeilijk is om officiële documenten van Afghanistan, zoals internationale paspoorten, geboortebewijzen, attesten ongetuigdheid, ... te verkrijgen.

Daarnaast is het verkrijgen van legalisaties in Afghanistan tot vandaag onmogelijk. De cliënten vragen u dan ook uitdrukkelijk om hier de nodige flexibiliteit te hanteren. Indien er bepaalde documenten niet voorgelegd worden die toch door uw diensten noodzakelijk geacht zouden worden, gelieve de raadsman hierover te contacteren alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Verzoekers verwijzen hieromtrent ook naar het verslag van de infovergadering Afghanistan met het kabinet van staatssecretaris, waarin er bevestigd wordt dat er een zekere flexibiliteit gehanteerd zal worden, zoals bv. niet automatisch een negatieve beslissing te nemen wanneer documenten niet gelegaliseerd zijn.

b. Digitale aanvraag in lijn met het arrest-Afrin

Verzoekers vragen hun humanitaire visa aan per e-mail. De Belgische Ambassade in Islamabad gaf hiervoor toestemming (stuk 19).

In principe dient een humanitair visum in persoon aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland. Het gezinslid moest volgens de vaste administratieve praktijk de aanvraag in persoon indienen.

In het arrest-Afrin d.d. 18.4.2023 besloot het Hof van Justitie dat deze regeling strijdig is met het Unierecht.

Het Hof van Justitie oordeelde namelijk dat het Unierecht zich verzet tegen een regeling, waarin gezinsleden van een gezinshereniger, met name een erkend vluchteling, zich persoonlijk naar een diplomatieke post moeten begeven om een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen, ook wanneer dit onmogelijk of buitengewoon moeilijk is.

Het Hof stelde dat lidstaten verplicht zijn om de nodige soepelheid te betrachten om verzoeken voor gezinshereniging tijdig en daadwerkelijk mogelijk te maken. Dit houdt in dat zij de indiening van dergelijke verzoeken dienen te faciliteren, bijvoorbeeld door het gebruik van telecommunicatiemiddelen toe te staan.

Met betrekking tot de situatie van vluchtelingen merkt het Hof op dat het gebrek aan flexibiliteit bij de aanvraagprocedure het voor betrokkenen onmogelijk kan maken om de vastgelegde termijnen na te leven. Dit legt hen extra voorwaarden op die moeilijk te vervullen zijn en staat haaks op de doelstelling van de richtlijn om bijzondere aandacht te besteden aan de situatie van vluchtelingen.

Het Hof benadrukt eveneens dat lidstaten bij de uitvoering van hun procedures de rechten en belangen van betrokkenen volledig in acht moeten nemen, met name in gevallen waarin erkende vluchtelingen zijn betrokken.

Op deze manier kan in uitzonderlijke omstandigheden de aanvraag op een digitale manier gebeuren.

In casu vallen de aanvragen van verzoekers onder het toepassingsgebied van deze rechtspraak, daar zij met hun aanvraag verruimde gezinshereniging vragen.

Er is geen Belgische Ambassade in Afghanistan aanwezig. Hierdoor dienen Afghaanse staatsburgers hun aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan.

Verzoekers moeten hiertoe een geldig visum bekomen om naar Pakistan te kunnen afreizen. Echter wordt deze procedure omschreven als een zeer onduidelijke procedure, met grote moeilijkheden en lange wachttijden.

Mochten verzoekers er al in slagen om (tijdig) een visum voor Pakistan te krijgen, dan dienen zij zich nog te wagen aan de levensgevaarlijke grensovergang van Afghanistan naar Pakistan. De Durandlijn kent een lange geschiedenis van conflicten. De meest recente geschiedenis aan deze grens wordt gekenmerkt door onveiligheid en geweld.

Verzoekers kennen niemand in Pakistan die hen zou helpen. De twee jongste broers zijn nog minderjarig. De jongste broer heeft een zware handicap. De zus zal als ongehuwde vrouw op moeilijkheden stoten bij de grensovergang. De oudste broer is dan wel meerderjarig, maar hij is sterk afhankelijk van zijn ouders en kan geenszins instaan voor zijn broers en zus.

Verzoekers konden onmogelijk fysiek hun aanvraag indienen en vroegen om deze redenen toestemming voor een digitale aanvraag, hetgeen hen aldus gegeven werd (stuk 19).

2. Inleidende nota

a. De achtergrond van verzoekers

Verzoekers hebben de Afghaanse nationaliteit.

Verzoekers leven in voortdurende angst voor de huidige veiligheidssituatie in Kabul sinds de machtsvername van de taliban. Het is voor verzoekers onmogelijk om in Afghanistan te blijven.

In augustus werd de vader van het gezin een maand lang ontvoerd door leden van de taliban. De familie heeft al eerder moeten vluchten omwille van hun vrees voor de huidige machtshebbers. Verzoekers leven op dit moment in een constante staat van angst voor represailles van het regime, des te meer sinds de ontvoering van hun vader deze zomer.

De referentiepersoon van verzoekers, hun broer M., is Afghanistan ontvlucht door de problemen met de taliban. Hij vroeg in België asiel aan op 13.07.2022. Op 25.1.2025 werd dit aan hem toegekend.

De huidige situatie in Afghanistan en het onderdrukkende karakter van de taliban maakt dat verzoekers leven in een uiterst schrijnende situatie en vrezen voor hun leven. Ze hebben al eens hun verblijfplaats moeten ontvluchten door hun angst voor het regime.

De eerste verzoeker, de oudste broer, is ongehuwd en woont bij de ouders. Eerste verzoeker vreest hetzelfde lot te ondergaan als zijn vader.

De tweede verzoekster, de zus, vreest haar leven door te brengen onder de wetten van de taliban, op een stilzwijgende manier en zonder kansen om onderwijs te genieten en een beroep te kunnen aanleren. Hiernaast leeft zij in angst om in een huwelijk gedwongen te worden.

De derde verzoeker, de middelste broer, is net 14 geworden. Op zijn jonge leeftijd heeft hij al uitvoerig gezien hoe zijn familie gebukt gaat onder de onderdrukking van de taliban en hoe groot de angst in zijn familie is voor verdere bedreigingen.

De vierde verzoeker, de jongste broer, heeft een zware handicap. Hij kan niet stappen of spreken. Het behoeft geen betoog dat als kind met een beperking opgroeien in een totalitaire dictatuur bijzonder hoge drempels met zich meebrengt.

Het gezin verkeert in een constante staat van angst voor verdere bedreigingen of vergeldingen van de taliban aan hun adres. De ontvoering van hun vader in de zomer heeft dit gevoel enkel aangesterkt. Verzoekers kunnen onmogelijk in Afghanistan blijven zonder hun leven te riskeren.

Omwille van het imminente gevaar waarin zij verkeren, verzoeken zij tot een visum humanitaire regularisatie op basis van artikel 9 Verblijfswet.

b. De ouders van verzoekers

Verzoekers doen hun aanvraag gelijktijdig met de aanvraag die hun ouders doen op basis van artikel 10 van de Verblijfswet (VOWINT444168 en VOWINT4441815).

De ouders kunnen en willen hun kinderen niet achterlaten, des te meer gezien de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, des te meer gezien de individuele achtergrond van ieder van de kinderen. Logischerwijs kunnen de kinderen ook niet zonder hun ouders vertrekken.

Gezien de hoge afhankelijkheid tussen verzoekers en hun ouders, vragen zij rekening te houden met dit element en vragen verzoekers hun aanvraag gelijktijdig met de aanvraag van hun ouders te behandelen. (...)"

In dit schrijven worden een aantal elementen aangehaald die de laattijdige indiening van de gezinsherenigingsaanvragen zouden kunnen verklaren. De gemachtigde van de minister kan niet voorhouden dat hij geen kennis kon hebben van dit schrijven en dat dit betrekking had op alle leden van het gezin. In dit schrijven wordt er immers op aangedrongen om alle aanvragen gezamenlijk te behandelen omdat de ouders hun kinderen niet willen achterlaten in Afghanistan, hetgeen op zichzelf reeds een element kan zijn dat de vertraging bij de indiening van de aanvragen kan verklaren.

Voorts kan in het administratief dossier een e-mail worden teruggevonden, opgesteld door een medewerker van het CAW op 23 oktober 2024, waarin werd gevraagd of het mogelijk was om de aanvragen voor gezinshereniging vanop afstand in te dienen omdat deze reeds laattijdig zouden zijn. Hierbij werd bovendien verduidelijkt dat de procedure pas laattijdig werd opgestart omwille van verschillende redenen, waaronder:

"- H.(...) M.(...) I.(...) werd door zijn voogd, noch door zijn toen betrokken assistent ten tijde van zijn erkenning, geïnformeerd over het recht op Gezinshereniging;

- Na zijn erkenning moest hij ook op zoek naar een nieuwe woning, een nieuwe school, ... Dit vroeg veel kostbare tijd;*
- Zijn vader was gedurende enige tijd vermist;*
- De betreffende dienst voor het aanvragen van paspoorten was gedurende enige tijd gesloten.*
- ..."*

2.9. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoekers dat met deze elementen onvoldoende rekening werd gehouden:

"De verwijzing in de brief van de raadsman d.d. 24.01.2025, gericht aan de Belgische Ambassade in Islamabad, naar de jonge leeftijd van de referentiepersoon waardoor de indiening van de aanvraag gezinshereniging een administratief kluwen was, het sluiten van het postkantoor te Kabul of het niet tijdig kunnen aanvragen van de nodige medische attesten, kunnen niet als voldoende aannemelijke verklaring van de laattijdigheid van de aanvraag in aanmerking genomen worden aangezien die redenen niet alleen op verzoekende partij slaan maar op iedereen die vanuit Afghanistan een visumaanvraag gezinshereniging wil indienen.

Indien verzoekende partij van mening was dat er andere specifieke humanitaire elementen door het Bestuur in overweging moesten genomen worden, dan behoorde verzoekende partij die elementen op voorhand en bij de visumaanvraag kenbaar te maken."

2.10. De verwerende partij lijkt in haar nota met opmerkingen aldus kort in te gaan op enkele van de door verzoekers aangehaalde elementen, maar deze *a posteriori*-overwegingen kunnen nergens in de bestreden beslissing worden gelezen. Daargelaten de vraag of de in de begeleidende brief en in de e-mail aangevoerde elementen een solide verschoningsgrond bevatten die toelaat de wettelijk voorziene termijn van drie maanden te overschrijden, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers bij waar zij menen dat er geen deugdelijk onderzoek heeft plaatsgevonden van alle gegevens die zij in het kader van hun aanvragen hadden aangereikt. In dit opzicht is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing. Een verdere bespreking van de overige middelonderdelen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

2.12. De derde en vierde bestreden beslissing hebben betrekking op de minderjarige kinderen van verzoekers en bijgevolg op de broers van de in België als vluchteling erkende persoon. De Raad stelt vast dat deze beslissingen in wezen als loutere volgbeslissingen dienen te worden aanzien ten opzichte van de beslissingen die in hoofde van de ouders werden genomen. Er wordt in de derde en de vierde bestreden

beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar de weigering van de gezinsherenigingsvisa in hoofde van de ouders:

“Overwegende dat de visumaanvraag van de vermoedelijke ouders van betrokkene werd ingediend onder de bepalingen van art. 10, §1er, al.1,7° van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag werd geweigerd. Overwegende dat hierdoor de basis voor de betreffende gezinsherenigingsaanvraag niet langer aanwezig is. Overwegende dat betrokkene geen zelfstandige motivatie of enige aanvullende verantwoording heeft gegeven waarom zijn aanvraag voor gezinshereniging met zijn vermoedelijke broer in België op basis van artikel 9,13 zou moeten worden toegestaan.

Overwegende dat uitsluitend het feit dat de vermoedelijke broer in België verblijft, zonder bijkomende context, geen juridische basis biedt om de voorwaarden van artikel 9,13 in te vullen.

Gelet op bovenstaande, wordt de visumaanvraag geweigerd.”

Bijgevolg leidt de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing automatisch tot de nietigverklaring van de derde en de vierde bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van visa type D (gezinshereniging) en de beslissingen van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van humanitaire visa type D (artikel 9) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN